

Johann Joachim Weidner

**Programma, Qvo Rector Universitatis Rostochiensis, Jo. Joach. Weidener, Phil.
& S. S. Th. D. ... Sacra Quadragesimalia sanctius ferianda, Concives suos
Adamantissimos monet, & Humanam In Christo Naturam peccata nostra vere
luisse, & Trinuni Deo satisfactionem Consummatissimam præstitisse defendit**

Rostochii: Typis Io. Iacob. Adleri, [1725?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn877478716>

Druck Freier Zugang

J. 512.

1725. Fasten.

~~M-1256. 186.~~

Q. 1725

PROGRAMMA,

QVO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS,

JO. JOACH. WEIDENER,

Phil. & S. S. Th. D. & P. P. O. Facult.

suæ Senior, & nunc Decanus, ac

ad Div. Mar. Pastor,

SACRA QUADRAGESIMALIA

sanctius ferianda,

Concives suos Adamatissim

monet, &

HUMANAM

IN

CHRISTO NATURAM

peccata nostra vere luisse, &

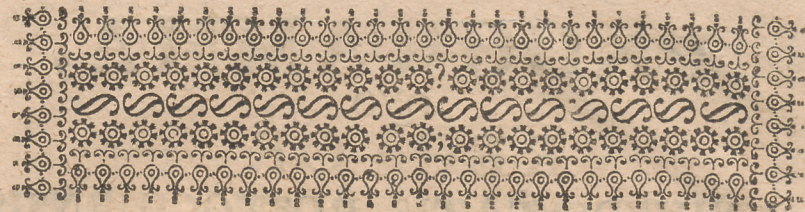
TRINUNI DEO

fatisfactionem Consummatissimam præstitisse
defendit.

ROSTOCHII, Typis Io. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD. Typog.

M. 1256 186

Atisfactionem DEO TRINUNI
præstitam pro totius mundi, &
singulorum in eodem viventiu-
um unquam, peccatis, defendit
Ecclesia nostra, non nisi ex Sa-
cro Codice erudita & in hoc et-
iam Mysterio plenius informa-
ta: Dum etenim omni fiducia

profitetur & credit, quod *Verbum caro factum sit*, ut
videremus gloriam Ipsius, gloriam sicut unigeniti a Patre,
Jo. I. 14. hoc & unionis Personalis Mysterium in eo
consistere didicit, quando DEUS, secunda puta Deitatis
Persona, *manifestatus in carne*, 1. Tim. III. 16. *habitavit in-*
ter nos, ita quidem, ut in *Ipsò*, & qua illam ipsam
humanam Naturam, *habitaret omnis plenitudo Divinita-*
tis corporaliter, Col. II. 9. atque in illo forent omnes the-
sauri sapientie & scientie absconditi v. 3. tunc & non
potuit diffidere veritati revelatæ, quod scilicet in
hunc

hunc Servum DEI justum, TRINUNUS JUDEX *in-*
currere fecerit iniquitatem omnium nostrorum Ef. LIII, 6.
 ut morbos nostros ferret & dolores nostros portaret ac ba-
 jularet totius mundi peccata. Jo. I. 29. Sic enim Secun-
 da Deitatis persona, proprio suo sanguine acquisivit Sibi
 Ecclesiam Act. XX. 29. & cum prope per sanguinem mun-
 dabantur juxta legem omnia, ac sine sanguinis effusione
 non fiebat remissio. Ebr. IX. 22. hinc Antitypus ille um-
 brarum V. T. & Pontifex futurorum bonorum per majus
 & perfectius Tabernaculum non manu factum, hoc est, non
 hujus creationis neque per sanguinem hircorum & vitulo-
 rum, sed per proprium sanguinem ingressus semel in sancta,
 ita ut æternam redemptionem invenerit. v. II. f. Veluti
 enim complacuit TRINUNI DEO, ut in hoc tali
 Mediatore nos sibi ipsi reconciliaret, & sic etiam fuit
 in Christo, ut mundum reconciliaret sibi ipsi 2. Cor. V. 17. f.
 ita unus Mediator DEI & hominum, homo Christus JESUS,
 dedit Se ipsum in pretium redemptionis 1. Tim. II. 5. f. ut,
 si quis peccaverit, Paracletum habeamus apud Patrem,
 JESUM Christum justum, & ille sit propitiatio pro peccatis
 nostris, imo non pro nostris tantum, sed etiam pro totius
 mundi peccatis. Has ad coeli claras faces & illustria
 lumina, cæcutire tamen mavolunt DNN. REFOR-
 MATI, quam ut veritati affideant & obediant, in
 dogmatibus omnino fundamentalibus & ad fidem ac
 salutem spiritualem & æternam directissime adtinen-
 tibus. Quem enim fugit Massonium, sive BECMAN-
 NUM, in Anatomia universali triumphante. Parte III.
 p. II. col. 2. ut, humanæ Christi Naturæ divina attri-
 buta communicata, inficiaretur, eo devenisse, ut DEO
 Ipsi attributa competere, protinus negaret; & quis
 veram

veram & indignanti Trinuni Numini sufficientem
 satisfactionem inter *Reformatos* amplius creditam sibi
 conciperet, ubi CALVINI professionem pressius
 amplexantur. *Equidem fateor*, inquit, si quis sim-
 pliciter & per se Christum opponere vellet iudicio DEI, non
 fore merito locum, quia non reperietur in homine dignitas,
 quæ possit DEUM promereri. INSTITUT. Libr. II. Cap.
 XVII. §. 1. hinc etenim THOMAS GAUTERIUS, substi-
 tutionem, qua iustus pro injusto patitur, non secundum juris
 ἀντιθέσιν, sed secundum juris ἐνείκελιν admitti & locum
 habere opinatus fuit. Vid. Ejusdem Principia Theol.
 Didactica p. 274. f. Et si originem hujus fluctuatio-
 nis unis curis develare fatagis, audi CHRISTIA-
 NUM IRENICUM, p. 37. f. strenue degurgitantem:
 Die Lehre/ daß man sagen könne/ die Menschheit Christi
 sey allmächtig / allwissend / allgegenwärtig / Anbe-
 thungs-würdig/habe die Macht Gericht zu halten/u. s. w.
 sey nichts als eine Scholastische Grille und eine Spinn-
 webe. Non opus est, ut hæc atrociam abigamus dicte-
 ria, halcyonia namque dedit jam nobis DN. JO.
 GEORG. SILLENSTEDE, in egregio suo scripto:
 Pauli Urtheil über die schädliche Spinne &c. potius ad
 glaucoma quoddam accedimus, quando *Reformati* &
Syncretistæ quidam conspirant in hanc sententiam,
 Quod Humana Christi Natura sit omnipotens, omniscia &
 omnipræsens PERSONALITER. Non esset in bona hac
 dictione, quicquam, quod jure suo metueremus, nisi
 detorsio ejusdem horrendum parturiret errorem:
 Quid etenim tersius doceri potest, quam quod duæ
 Naturæ in Christo personaliter unitæ, unum Mediator-
 rem constituent; Quod communicatio idiomatum
 divi-

divinorum ita fit facta, ut Divina Natura eadem possideat per ipsam suam divinam Naturam, naturali & essentiali modo, Humana vero Natura eadem accipere personaliter, per & propter unionem personalem? Certe Confessores nostri adeo clare ac dilucide causam illam ex sanctis Bibliis defendunt, ut nec hallucinationi nec frivolæ oppositioni amplius sit locus. Audi verba p. 606. his lineis exhibita: *Ad explicandam hanc controversiam & juxta Analogiam fidei nostræ Christianæ decidendam, fidem, doctrinam & confessionem nostram piam perspicue confitemur, videlicet:*

I. *Quod divina & humana natura in Christo personaliter unitæ sint, ita prorsus, ut non sint duo Christi, unus Filius DEI, alter filius hominis: Sed ut unus & idem sit DEI & hominis filius.*

II. *Credimus, docemus & confitemur, Divinam & humanam naturas non in unam substantiam commixtas, nec unam in alteram mutatas esse, sed utramque naturam retinere suas proprietates essentielles: ut quæ alterius naturæ proprietates fieri nequeunt.*

III. *Proprietates divine naturæ sunt, esse omnipotentem, eternam, infinitam, & secundum naturæ naturalisque suæ essentie proprietates, per se ubique præsentem esse, omnia novisse. Hæc omnia neque sunt, neque unquam fiunt humane naturæ proprietates.*

IV. *Humane naturæ autem proprietates sunt, corpoream esse creaturam, constare carne & sanguine, esse finitam & circumscriptam, pati, mori, ascendere, descendere, de loco ad locum moveri, esurire, sitire, algere, æstu affligi: & si quæ sunt similia. Hæc neque sunt neque unquam fiunt proprietates divine naturæ.*

V. *Cum*

V. Cum vero, divina & humana natura personaliter, hoc est, ad constituendum unum ὁμοῦς αὐτῶν sint unite, credimus, docemus & confitemur, unionem illam hypostaticam non esse talem copulationem aut combinationem, cujus ratione neutra natura cum altera personaliter, hoc est, propter unionem personalem, quicquam commune habeat: qualis combinatio fit, cum duo asseres conglutinantur: ubi neuter alteri quicquam confert, aut aliquid ab altero accipit. Quin potius hic summa communio est, quam DEUS cum assumpto homine vere habet: & ex personali unionem, & summa ac ineffabili communione, quæ inde consequitur, totum illud promanat, quicquid humani de DEO & quicquid divini de homine Christo dicitur & creditur. His post ea p. 777. adjiciunt: Communicatio autem illa, non facta est per essentialem aut naturalem effusionem proprietatum divine nature in naturam humanam: Quasi humanitas Christi eas per se & a divina essentia separatas haberet: Aut, quasi per illam communicationem humana natura in Christo, naturales ac essentielles suas proprietates prorsus deposuerit, & vel in divinam naturam conversa, aut divine nature communicatis illis suis proprietatibus, in se ipsa, & per se exæquata sit: Aut quod utriusque nature eadem aut certe æquales, naturales & essentielles proprietates & operationes sint. Hi enim & similes errores in vetustissimis & approbatis Conciliis, e fundamentis S. Scripture, merito sunt rejecti & damnati: Nullo enim modo vel facienda vel admittenda est, aut conversio, aut confusio, aut exæquatio, sive naturarum in Christo, sive Essentialium proprietatum. Qua conscientia igitur Reformati terminum PERSONALITER ad allæosin suam rapere? quo candore, ut majus quid adferam D. PFAFFIUS docere potuit,

communi-

communicationem idiomatum cum unione personali a parte rei idem esse. Vid. Inst. Theol. Dogmati. p. 359. f. & quomodo tandem salva fide & Revelatione, in gratiam Reformatorum hoc sensu docendum erit: Christum omnia nosse, non actu naturæ humanæ, sed actu personæ vid. p. 367. Humanam Christi naturam nec essentialiter nec naturaliter, sed saltem personaliter ubique esse præsentem, utpote sua finitudine (licet non semper loco, cum ad dextram DEI illocalem regnet,) circumscriptam p. 370. Certe Reformati sinceriores simpliciter & absolute negant, Divina idiomata humanæ Christi naturæ esse communicata. quis ergo, integra mente palliaret hos magnos errores: Si ita procedere vacat, Christus & Redemptor noster etiam passus est & satisfecit personaliter, hoc est, non passus est, non satisfecit; ad quam blasphemiam horror invadet sinceros & ingenuos quosque.

Sed de his propediem Concives Optimi ac dilectissimi publice vos instructurus sum, ut caveatis seductionem, & capiat salutariter Scripturarum sensum. Impræsentiarum novistis optime, Quadragesimalia Sacra exigere sancta, sanctiora, imo sanctissima meditata ac facta: Absit equidem a quoquam Vestri, ut reliquum anni tempus magis prophanum habeatis, aut opinemini, vagis cupiditatibus carnis & concupiscentiarum reliquarum apertas aliis vicibus dari portas, modo Passionis destinatae feriæ, parenthesis efforment & paucos dies ac septimanas tristiori habitui, gestibus ac piæ sollicitudini destinaverint, atque sic vel ipsa primordia secum ferant, vel clausula denuo aperiat peccatorum vagam & incorrigibilem licentiam: Apparuit potius gratia salutaris omnibus hominibus, erudiens

erudiens nos (omni tempore, hora ac momento) ut ab-
negemus impietatem & mundanas concupiscentias, ac so-
brie, ac iuste ac pie vivamus in presenti seculo, expectan-
tes beatam spem, & apparitionem glorie magni DEI &
Salvatoris nostri Iesu Christi, qui dedit seipsum pro nobis,
ut liberaret nos ab omni iniquitate & purificaret sibi ipsi
populum peculiarem æmulum bonorum operum. Tit. II. 11. f.
Hinc ergo, velut omne reliquum tempus, ita etiam præ-
sens eo curate ac pie dirigatis, ut satisfactionem Me-
diatoris Vestri Θεωτοῦ & σωτῆρος salubriter Vobis applicitis.
Nox siquidem transit, dies autem appropinquavit. De-
ponamus ergo opera tenebrarum & induamus arma lucis,
sicut in die composite ambulemus, non commensationibus &
ebrietatibus, non cubiculis & proterviis, non contentione
& Zelo, sed induamus Dominum Iesum Christum, & carnis pro-
videntiam faciamus, ut non faciamus ad concupiscentias Rom.
XIII. 12. f. Cum & ANTONIUS ardue scripserit :
Non in abstinentia solum ciborum, jejunii bonum circumscri-
bas. Verum enim jejunium est malorum alienatio. Solve o-
mnem iniquitatis modum, remitte molestiam proximo, remitte
ei debita, ne jejunes ad lites & jurgia. carnem non comedis,
sed comedis fratrem, abstines vino, sed ab injuriis tibi non
temperas, vesperam expectas ad sumendum cibum, sed in-
sumis diem causis forensibus. Quid juvat jejunare corpore,
animam vero malis innumeris repleti? Hinc vigilemus
& oremus, ne in tentationes incidamus & nau-
fragium fidei patiamur.

P. P. sub Sigillo Rectoratus
DOMINICA QUINQUAGESIMA
Anno MDCCXXV. III. Iduum Februarii.

✠ X O ✠

